

Diàleg

AVUI+

JOAN BOSCH I ROURA, president
JOAN VALL I CLARA, vicepresident executiu
EMILI GISPERT, director general de continguts
ANNA MARIA RIBAS, directora general de gestió
JORDI GRAU, subdirector general de continguts
IVAN GRAU, director financer
XEVI ESTEVA, director de publicitat
LEANDRE BASANTA, cap de distribució

EL TEATRE LLIURE ESTRENA LA REHABILITACIÓ DE LA SEU HISTÒRICA AL CARRER MONTSENY

Antoni Dalmau

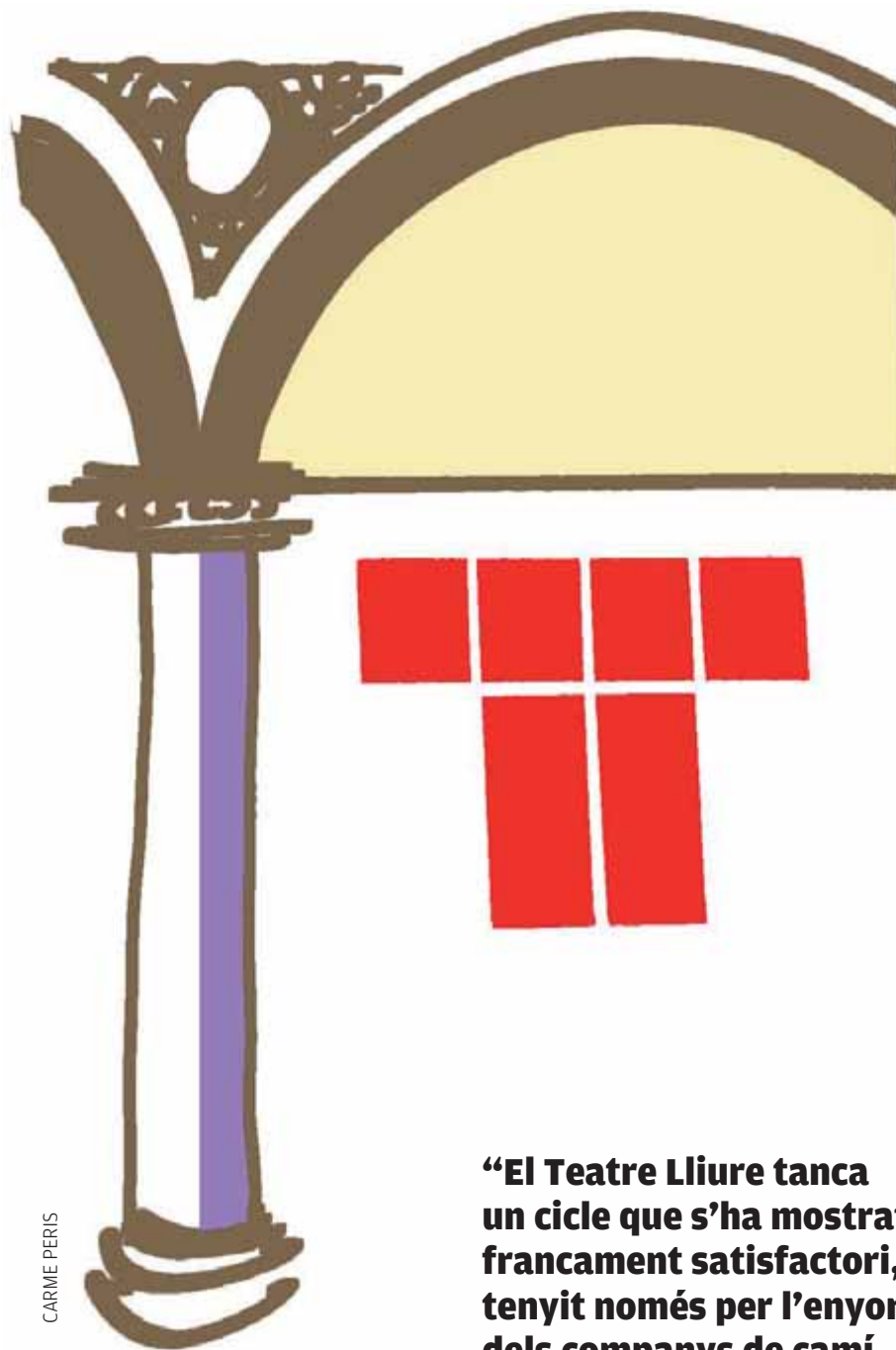
Escriptor

Retorn a la vila de Gràcia

El darrer dia d'aquest mes de setembre, i amb la *Gata sobre teulada...* de Tennessee Williams dirigida per Àlex Rigola, el Teatre Lliure estrenarà oficialment la rehabilitació de la seva seu històrica del carrer Montseny, a la vila de Gràcia. És una notícia que fa felicitat a molta gent, de generacions diverses, que guarden a la retina una pila de records de la seva pròpia biografia que han esdevingut inseparables d'aquella sala de l'antiga cooperativa La Lleialtat.

AQUESTS DIES, PRECISAMENT, i en la part que em toca en aquesta aventura, no m'he cansat de repetir que aquesta *inauguració* significa un acte de retrobament del Teatre Lliure amb la seva pròpia història i, alhora, una *nova* proposta al món del teatre català d'un espai idoni per a un cert tipus de representació: aquella en la qual la màgia de l'espectacle adquireix una significació especial i distinta a causa d'alguns elements tan sensibles com la proximitat a l'espectador, l'acústica, la disposició canviant de l'escenari, la complicitat del públic, etc., etc. És un espai provat, esclar, contrastat amb l'experiència tan positiva d'una trentena d'anys que ja són patrimoni de tothom, però enriquit amb nous elements —la coberta nova, el teler o la plataforma elevadora, per exemple— que en milloraran notablement la funcionalitat. Més enllà de la sala, els nous camerinos, els ascensors, el bar renovat... milloraran les condicions d'accessibilitat i de comoditat dels artistes i del públic. I tot s'ajustarà per fi a les mesures de seguretat i als avenços tècnics que són inseparables d'un teatre modern.

POSATS A DEIXAR LA CASA en condicions, l'actual director del Teatre, Àlex Rigola, va pensar que la intervenció forçosa podia enriquir-se amb una obra encomanada de manera expressa a un artista plàstic que és patró de la Fundació del Teatre Lliure, Frederic Amat. D'aquesta manera, l'escala del teatre, que sempre ha estat un tradicional punt de trobada i de contacte entre la gent, acull des d'ara una magnífica instal·lació permanent anomenada *Pluja de sang*, formada per un degradat de llàgrimes de ceràmica vermella. És una de les sorpreses agradables que el públic impacient trobarà quan torni a acostar-se, novament com un dels hàbits inseparables del seu oci, a la sala del carrer Montseny, com feia abans, com havia fet sempre.

PERQUÈ FOS POSSIBLE aquesta rehabilitació —necessària, entre altres coses, per poder complir amb els imperatius de seguretat— calia que es donessin tres condicions. En primer lloc, la voluntat de la Fundació de mantenir la seva seu originària, la casa on va començar i va desplegar-se aquella esplèndida aventura d'un grup d'actors, directors i tècnics que van revolucionar el teatre a Catalunya a la segona meitat de la dècada dels darrers anys setanta. La veritat és que aquesta voluntat va existir sempre, encara que aparegués com a inviable durant un cert període de temps. En segon

lloc, calia la complicitat i l'ajut de les administracions públiques que formen part dels òrgans de govern de la mateixa Fundació i que li donen suport (ministeri de Cultura, Generalitat, Diputació i Ajuntament de Barcelona). Així ha estat, finalment, clarament, de manera que l'aportació de fons propis i uns ingressos extraordinaris provinents de la capitalitat de Barcelona i vehiculats pel seu ajuntament han permès cobrir, justament abans de la crisi que ara tenalla amb tanta duresa les finances públiques, el pressupost total de l'obra. I, en tercer lloc, calia la cessió de l'edifici a la Fundació per part de la cooperativa La Lleialtat, tràmit que va fer-se amb la generositat i la bonhomia que sempre han presidit les relacions de totes dues parts, d'ençà d'aquells anys en què l'entusiasme de Fabià Puigserver i els seus companys va guanyar-se la voluntat dels antics cooperativistes de Gràcia, encapçalats per Joaquim Gubern.

D'AQUESTA MANERA, EL TEATRE LLIURE tanca un cicle que s'ha mostrat francament satisfactori, tenyit només per l'enyor dels companys de camí que ens han anat deixant al llarg d'aquests anys. Disposa, en perfectes condicions, de la seva seu fundacional, amb una sala de format mitjà, i de la seva casa nova de Montjuïc, amb la sala gran Fabià Puigserver, de manera que l'anomenat Espai Lliure podrà tornar al seu ús originari de sala d'assaigs. Pel que fa al terreny econòmic, ha estabilitzat relativament les seves finances després de molt de temps de viabilitat difícil, per més que l'actual situació l'obliga, com a tothom, a restringir notablement la seva despesa. I pel que fa al terreny artístic, després de la fructífera etapa de direcció d'Àlex Rigola —que finalitzarà per voluntat d'ell mateix en acabar aquesta temporada—, ja té prevista la continuïtat del projecte en mans d'un altre nom indiscutible, Lluís Pasqual.

RESTEN NOMÉS ALGUNES INCERTESES derivades del nou marc legal de les fundacions, que no sembla tenir prou present la realitat actual de prestació de serveis que fan aquestes institucions sense ànim de lucre i que potser obligarà a reajustar algunes coses en el pla jurídic. Però en resum, tot comptat i debatut, cal concloure que semblen donar-se totes les condicions perquè continuï sent possible un model de gestió original, que preserva, alhora, la condició de teatre públic i el marge necessari de llibertat dels creadors artístics. És la fórmula primera, la matriu de la casa, aquella que li ha donat una veu pròpia i singular en el marc plural del teatre de Barcelona i Catalunya.

“El Teatre Lliure tanca un cicle que s'ha mostrat francament satisfactori, tenyit només per l'enyor dels companys de camí que ens han anat deixant al llarg d'aquests anys”